רמ"ש 51205-03-22 א נ' א ואח'

בפני כבוד השופט אריה נאמן

מבקש **א'**
באמצעות ב"כ עו"ד שלומי נעמן

נגד

משיבים **א' ואחרים**

פסק דין

1. נושא בקשת רשות ערעור זו הינו החלטתו של בית משפט קמא (סגנית הנשיאה כב' השופטת שירי היימן) מיום 21.3.22 לפיה דחה בימ"ש קמא את בקשת המבקש לביטול החלטות קודמות שמנעו ממנו לצרף ראיות מטעמו וכן לזמן עדים – **<u>דין בקשת רשות ערעור זו להידחות על הסף ללא צורך בתגובת המשיבים, ובכוונתי אף לחייב את המבקש בהוצאות לטובת אוצר המדינה בגין שימוש לרעה בהליכי משפט</u>!**

2. תביעתו של המבקש המתבררת בפני בימ"ש קמא הינה תביעה כספית נגד המשיבים בטענה שגרמו לו נזק לרכושו.

3. <u>ביום 10.1.22</u> התקיים דיון ההוכחות בבימ"ש קמא, כשבראשית הדיון וכן בהמשכו קבע בימ"ש כי לנוכח מחדלי המבקש (אי-הגשת בקשותיו במועד) לא יותר לו עוד לצרף ראיות מעבר לתיק מוצגי הראיות שהגיש בהתאם להחלטת בימ"ש ואף דחה את בקשתו לזימון עדים נוספים – להלן צילום החלטותיו של בימ"ש קמא מתוך פרוטוקול הדיון – **החלטות המדברות בעת עצמן**:

<u>החלטה</u>

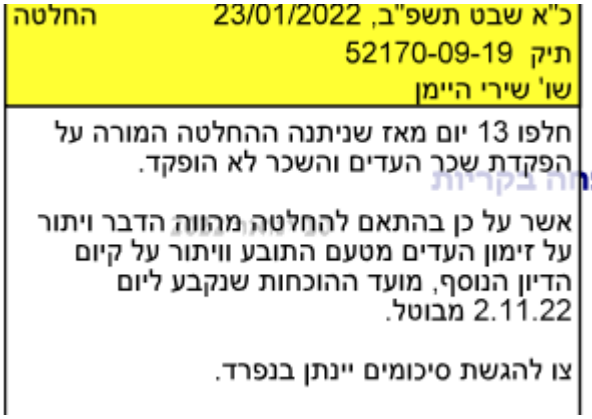
ביום 18.4.21 ניתנה החלטה בה נקבע התיק להוכחות להיום ובסעיף ב' להחלטה נקבע כי על התובע להגיש תיק מוצגים עד ליום 15.10.21 וכן נקבע כי לתיק המוצגים יצרפו הצדדים כל מסמך שבדעתם להסתמך עליו. מסמך שלא יצורף לא תותר הגשתו אלא ברשות ביהמ"ש.
בפועל, הוגש תיק המוצגים ביום 7.12.21 בלבד. לאחר בקשות חוזרות ונשנות למתן אורכה שנענו על מנת שלא לפגוע בזכויות התובע להוכיח את טענותיו. כן הוגשה בקשה להזמנת עדים.
צודקים שהנתבעים כי לו רצה התובע יכול היה להגיש בקשתו טרם הדיון, כשהיא מנומקת וביהמ"ש היה מכריע בבקשה לאחר שהיתה ניתנה לנתבעים הזדמנות להגיב עליה.
התובע לא עשה זאת ובפתח ישיבת ההוכחות בע"פ טוען טענות שבשלב זה אין בידי ביהמ"ש לברר, ולכן הבקשה להגשת התמליל נדחית.

ובהמשך הפרוטוקול מופיעה החלטה נוספת:

החלטה

הבקשה לזימון הנתבעים נדחית. הנתבעים כבר הודיעו בהודעות לביהמ"ש שמתויקים בתיק שאין להם עדים מטעמם ונוכח הודעות אלו היה על התובע להגיש בקשה לזימון העדים טרם הדיון היום. הבקשה לא הוגשה במועד ולכן נדחית.

עם זאת ובסוף דיון ההוכחות נקבע דיון המשך ובימ"ש קמא איפשר לתובע לזמן כדין את עדיו הנוספים לדיון ההמשך תוך הפקדת סכום בקופת בימ"ש להבטחת הוצאות העדים, אלא שגם הפעם לא טרח התובע לקיים את החלטת בימ"ש ולא הפקיד את שכר העדים, ומשום כך קבע בימ"ש קמא בהחלטתו מיום 23.1.22:

כ"א שבט תשפ"ב, 23/01/2022 החלטה
תיק 52170-09-19
שו' שירי היימן

חלפו 13 יום מאז שניתנה ההחלטה המורה על הפקדת שכר העדים והשכר לא הופקד.

אשר על כן בהתאם להחלטה מהווה הדבר ויתור על זימון העדים מטעם התובע וויתור על קיום הדיון הנוסף, מועד ההוכחות שנקבע ליום 2.11.22 מבוטל.

צו להגשת סיכומים יינתן בנפרד.

ואכן עוד באותו יום 23.1.22 ניתן צו לסיכומים.

4. אם כן נכון ליום 23.1.22 קיימות החלטות של בימ"ש קמא מאותו חודש (10.1.22 ו-23.1.22) שתוצאתן הינה הגשת סיכומים מבלי לאפשר למבקש לצרף ראיות נוספות ולהעיד עדים נוספים - ההחלטות הנ"ל של בימ"ש קמא יכונו להלן: "*ההחלטות הישנות*".

5. המבקש, אשר לא השלים עם ההחלטות הישנות הנ"ל, הגיש ביום 9.3.22 בקשת רשות ערעור על ההחלטות הישנות הנ"ל, אלא שכהרגלו לא להגיש במועד, הגיש את הבר"ע בחלוף המועד הנקוב בתקנות ועל כן הורתה ערכאת הערעור על מחיקת הערעור - לא לפני שאיפשרה למבקש להגיש הבהרה מדוע הגיש את הבר"ע באיחור אך המבקש כדרכו בקודש לא טרח לקיים את החלטת בימ"ש ולא הגיש כל הבהרה/תגובה ועל כן ביום 16.3.22 ניתן פסק-דין המורה על מחיקת בקשת רשות הערעור בשל אי-הגשתה במועד.

6. העולה מהאמור, כי נכון למועד 16.3.22 ההחלטות הישנות הפכו לחלוטות כ"החלטות ביניים"; כמובן שלאחר שיינתן פסה"ד והמבקש יחפוץ לתקוף אותו בערכאת הערעור, יהיה רשאי עפ"י הדין לתקוף את החלטות הביניים במסגרת הערעור, אך תקיפת החלטות הישנות בפני עצמן כ"החלטות ביניים" כבר איננה אפשרית שכן המועד חלף.

7. אלא שגם עם מחיקת הבר"ע מאן המבקש להשלים, ברם מה יעשה המבקש, הלא הוא היה אשם בכך, שכן לא הגיש הבר"ע במועד ואף לא טרח להבהיר לערכאת הערעור מדוע הגיש את הבר"ע באיחור; **החליט איפוא המבקש להשתמש בהליכי המשפט לרעה כדי לייצר כביכול "החלטה חדשה" של בימ"ש קמא שעליה יוכל להגיש בר"ע חדשה**; הכיצד? 5 ימים לאחר מחיקת ערעורו, ביום 21.3.22 פנה שוב לבימ"ש קמא בבקשה שכותרתה: **"בקשה לביטול החלטה, צירוף ראיות וזימון עדים"...** שבמהותה הינה בקשה לעיון חוזר בהחלטות הישנות שדחו את בקשותיו לצרף ראיות ולזמן את עדיו, כך שאם בימ"ש יידחה את בקשתו (מה שאכן קרה...) הוא יבקש לערער על ההחלטות הישנות במסווה של ערעור על ההחלטה החדשה...
על כן בצדק החליט בימ"ש קמא בבקשת המבקש - להלן: "ההחלטה החדשה" - המדברת גם היא בעד עצמה (החלטה מיום 21.3.22 בקשה 30 בתיק 52170-09-19):

"ההחלטה ניתנה כבר לפני כמעט חודשיים, לאחר שהמבקש לא הפקיד את שכר העדים במועד ואף לא הגיש כל בקשה בעניין זה.

המבקש לא השלים עם ההחלטה מיום 23.1.22 והגיש בר"ע אשר נמחקה מאחר והוגשה באיחור.

כעת, לאחר שבקשת רשות הערעור נדחתה מנסה לבטל את ההחלטה בדרך זו של הגשת בקשה לביטולה.

אעיר, כי בין לבין כבר חלף גם המועד להגשת סיכומים מטעם המבקש, שאף אותם טרם הגיש, למרות תזכורת ואורכה שניתנו לו, ואף לא הגיש בקשה להארכת מועד.
פעם אחר פעם נוהג המבקש שלא לקיים את החלטות בית המשפט.

בנסיבות אלו, בהן המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על ההחלטה מיום 23.1.22 שכאמור נדחתה, לא ניתן לעקוף את החלטת בית המשפט המחוזי ולהיעתר לבקשתו, שכן כידוע בית המשפט אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו הוא".

8. ולכך בדיוק חיכה המבקש: משדחה בימ"ש קמא את בקשתו הגיש מייד כעבור יומיים את בקשת רשות הערעור דנן, כביכול ובאופן פורמלי על **ההחלטה החדשה** מיום 21.3.22, ברם בפועל הינו מערער על ההחלטות הישנות – בדקתי: למעט התאמות כאלו ואחרות להחלטה החדשה, מבחינה מהותית חוזר המבקש על כל טענותיו בבר"ע הקודמת לגופן של ההחלטות הישנות...

9. ודוק: כיום, ההחלטה היחידה עליה רשאי המערער להשיג הינה <u>ההחלטה החדשה</u> מיום 21.3.22 שדחתה את בקשתו **מנימוק שמדובר למעשה בניסיון לתקוף את החלטת ערכאת הערעור למחוק את ערעורו לגבי ההחלטות הישנות**; על המערער בבר"ע היה להתייחס אך ורק לגוף ההחלטה החדשה הנ"ל ולפרט במה שגה בימ"ש קמא בכך שדחה את בקשתו בנימוק שמדובר למעשה בעקיפת החלטת ערכאת הערעור. תחת זאת הסתפק המבקש בכינוי החלטת בימ"ש קמא "החלטה טכנית" (תוך שהאשים את בימ"ש שבהחלטתו "ישנה נימה של הענשת התובע על שהעז להגיש בר"ע לבימ"ש מחוזי) **וחזר על כל טענותיו לגופן של ההחלטות הישנות** – החלטות שכאמור כבר לא ניתן לתקוף אותן, הן מחמת שחלף המועד לתקיפתן והן מחמת שהמבקש כבר ניסה להשיג עליהן וכשל.

10. צדק איפוא בימ"ש קמא בהחלטה החדשה נושא הבר"ע דנן בקובעו שלמעשה המבקש בבקשתו לבימ"ש קמא מנסה לעקוף את מחיקת ערעורו בדרך של הגשת בקשה לבימ"ש קמא, ועל כן צדק בימ"ש כשדחה את בקשתו של המבקש אך ורק מהטעם הנ"ל.

11. פרק "עקרונות היסוד" שבתקנות החדשות, מטיל חובה על בעלי הדין "לנהוג בתום לב ובהגינות דיונית תוך שהם מסייעים במימוש התכלית הדיונית" ואף מטיל איסור על בעלי הדין - "לא יעשה בעל דין או בא כוחו שימוש לרעה בהליכי משפט" [סעיפים 4-3 לתקסד"א]

<u>המבקש נהג בניגוד גמור לעקרונות היסוד הנ"ל והשתמש לרעה ובאופן פסול בהליכי משפט</u> על מנת לייצר כביכול החלטה חדשה עליה יוכל להגיש בר"ע: ההחלטות הישנות ניתנו בחודש 1/22; המבקש איננו פונה לבימ"ש קמא לביטול החלטותיו אלא בוחר להשיג עליהן בערכאת הערעור, ומשנמחק הערעור עקב אי-הגשתו במועד, חוזר הוא לבימ"ש קמא בחלוף למעלה מחודשיים ממועד מתן ההחלטות הישנות, בבקשה לעיון חוזר בהחלטות הישנות במסווה של "בקשה לביטול החלטה", כל זאת על מנת לייצר כביכול החלטה חדשה עליה יוכל להגיש מחדש בקשת רשות ערעור במועד הנקוב בתקנות.

12. **על כן ומכל האמור לעיל אני דוחה את בקשת רשות הערעור על הסף**.

13. אמנם לא נתבקשה תשובה מהצד שכנגד ועל כן אין מקום לחייב המבקש בהוצאות לטובת המשיבים, ברם בשל דרך הילוכו הפסולה של המבקש ושימושו לרעה בהליכי משפט בניגוד לעקרונות היסוד של התקנות, **מוצא אני לנכון לחייב המבקש בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 3,000 ₪.**

החלטה זו מותרת לפירסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ' אדר ב' תשפ"ב, 23 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

1
2